

Ubudiyetin esaslarında aczin önemi belirtilirken, Peygamber Efendimiz'in aczden Allah'a sığınmasını nasıl anlamalıyız?

Fakr: İhtiyaç sahibi anlamında kullanılmıştır. Risale-i Nur'daki manası ile; insanın zerreden güneşe kadar nihayetsiz ihtiyaçlara muhtaç olması demektir. Yani insan fitrat olarak kainatta her şeye muhtaç olarak yaratılmıştır.

İnsan hayatının devamı, bütün kainat çarklarının işlemesine bakar, böyle olunca insanın kainattaki her şeye muhtaç olarak yaratılmış olduğu sabit olur. İşte insan bu sonsuz ihtiyacından dolayı fakirdir. Allah bu fakirlik halini insana her ihtiyacında, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Allah'ı bulması için vermiştir. Yani insan bu hali ile nereye bakarsa, hangi şeye ihtiyaç duyarsa orada fakirlik penceresi ile, fakir olmayan Allah'ı bulabilir.

Acz: Kendi ihtiyaçlarını karşılayamayacak kadar zayıf ve iktidardan yoksun anlamında kullanılmıştır. Yani ihtiyaçları hem kainatı kuşatmış, hem de ebede uzanmış olmasına rağmen, bunlardan en basitini dahi tedarik edemeyecek kadar acizdir insan. Burada daha çok insanın iktidarsızlığına vurgu vardır. Bu acizlik penceresi de aciz olmayan Allah'a açılıyor. İnsan acizlik damarı ile aciz olmayan Allah'ı idrak ediyor. Her şeyin acizlik damarı ile Allah'a muhtaç olduğunu görüp, tam tevazu ile kulluğa yöneliyor. İşte Risale-i Nur mesleğinin Allah'a giden iki temel esası ve iki temel marifet noktası; bu **acz** ve **fakr** yoludur.

Peygamber Efendimiz (asm)'in kast ettiği acizlik; insanların eline ayağına düşmek manasına gelen acizliktir. Yani "*ihtiyarlayıp ya da başka bir şekilde insanlar karşısında aciz, zelil ve minnet içinde bırakma*" demek istiyor. Yoksa Allah'a karşı insanın acizliğini ve fakirliğini görüp iltica etmesi, kulluğun en önemli bir esası, en tesirli bir yoludur.

İnsan aczini ve fakrını insanlara değil, Allah'a göstermekle mükelleftir. Peygamber Efendimiz (asm)'in kaçındığı acizlik ve fakirlik ise; insanlara gösterilen acizlik ve fakirliktir, Allah'a karşı gösterilen değildir.